

Момчило Дувњак: Браћо и сестре, поштовани пријатељи стваралаштва и мисли доктора Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке, у име окружног и општинског одбора Српске радикалне странке, као организатора, отварам промотивни скуп о књизи др Војислава Шешеља „Сведока одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ у издању Српске радикалне странке.

Користим прилику да поздравим учеснике промоције, генерала Божицара Делића, народне посланике Српске радикалне странке Наташу Јовановић, проф. др Милету Поскурицу, Милорада Буху, Милуна Бараћа, Горана Дуњића, Златка Радића из Лапова, Драгишу Илића из Параћина, народног посланика Социјалистичке партије Србије Драгана Јовановића, публицисту Слађана Мијаљевића, све присутне, чланове окружног и општинског одбора Српске радикалне странке, чланове Српске радикалне странке, грађане Крушевца и околине, представнике политичких странака и удружења грађана, јавне, културне и просветне раднике, као и представнике средстава јавног информисања.

На захтев и молбу велике већине грађана Србије и Крушевца, Српска радикална странка има моралну обавезу и одговорност да представи мисаону, писану и јавно изговорену реч нашег председника, доктора Војислава Шешеља. Та обавеза, српских радикала у Крушевцу, тим је већа зато што је др Војислав Шешељ, наш председник увек са пуно искрене љубави говорио о овој, некада српској, престоници, овом крају и народу. Добитник је и носилац одређених признања која је добио захваљујући свом младалачком жару и ентузијазму које је исказао на изградњи значајних објеката у Крушевцу и околини, учествујући на добровољним радним акцијама почетком седамдесетих година прошлог века. Та љубав и однос према народу овог краја остала је и данас, траје у њему и код нас. Био је и остао херој народа, његов вођа и бранитељ, доказивао је то небројено пута а и сада, у интересу правде и истине, доказује и показује у, непријатељском по српски народ, формираном и монтираном Хашком трибуналу.

Овом промоцијом испуњавамо обавезу и супротстављамо се фалсификаторима српске историје, налогодавцима и њиховом лажима и обманама уз наш захтев да сачувамо и одбранимо истину и правду пред Богом и правдољубивим светом, не због нас већ због наше деце и будућности Србије.

Доктор Војислав Шешељ је више од три године у хашком притвору. Суђење, иако без основа, још није почело, јер се пред тим монтираним судом налази човек који је оптужен за одбрану и љубав према свом народу, а не човек који осећа мржњу према другом народу. Пред судом моћника, фалсификатора и проданих душа налази се врхунски светски интелектуалац, невин, Србин-домаћин који заступа право невинога да живи и ствара на слободи и праву, као и други народи на овој планети. Он се зналачки бори да историјске вредности цивилизације – право, слобода и правда, не буду пред овим судом бачени и погажени. Српски народ има своју, вековима познату, историју – да буде слободан, а не угњетаван и потчињен; да има своју веру, а не да му је неко намеће; да живи у кругу своје породице и са ближњима на свом огњишту, а не да му га неко руши и уништава; да ради и ствара, а не да буде слуга и послушан; да успоставља миротворне, добронамерне и људске везе са народима света, а не да моћнији и богатији те везе силом упропаштавају ради такозваног мира у српској кући. Хашки суд жели да преправља, фалсификује и надграђује светску, па и српску историју на лажима, непровереним и недоказаним чињеницама. Карла дел Понте и Џефри Најс, без карактера и знања, експоненти са одређеним али лошим задатком, без правних чињеница али добро плаћени глумци, на климавим ногама и са познатим маскама неће успети у својим намерама. У таквим условима и околностима, без елементарних људских и судских права оптуженика у Хашком трибуналу, др Војислав Шешељ, био је сведок одбране у процесу против Слободана Милошевића, којег је, пре непуних тридесет дана, Хашки суд убио у хелији у коју га је и сместио. Др Војислав Шешељ објашњава и говори пред целокупном светском јавношћу истину и само истину. Он оставља правној науци и добронамерним историчарима да потврде његове ставове везане за историјске чињенице које су довеле до распада СФРЈ и да утврде историјску позадину косовско-метохијског проблема који траје већ више од три стотине година.

Књига др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ је незаобилазна грађа немерљиве историјске вредности. Он, као сведок, доказује да само она борба у којој постоји апсолутна спремност на сваку врсту жртве у одбрани слободе и истине о свом народу и његовим вредностима води ка победи. То нам је показао и доказао др Војислав Шешељ. Он је данас овде са нама. Живео доктор Војислав Шешељ! Живела Велика Србија! Реч има председник општинског одбора Радован Миловановић.

Радован Миловановић: Поштоване даме и господо, уважени гости, браћо и сестре радикали, изузетна ми је част и добра прилика да учествујем у промоцији књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Тешко је, поред овде присутних, чак и живих сведока у одбрани, који су заједно са др Војиславом Шешељом учествовали у одбрани Слободана Милошевића, да кажем нешто а да то има тежину и енергију коју су они исказали приликом одбране Слободана Милошевића. Књига „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ просто својом снагом одузима могућност да ми из ове перспективе нешто кажемо што већ у књизи није речено. Дозволите ми, ипак, да се бар на тренутак осврнем на ставове које је др Војислав Шешељ у више наврата износио и када се апсолутно супериоран обраћао тужиоцу или судији. То су они тренуци када само велики лидери, као што је др Војислав Шешељ, потпуно свесни чињенице где се налазе и под каквом лажном оптужбом, већ више од три године, трпе неправду и који кажу у свом одговору, цитирам: „Дајете нови назив за српски језик, имате ли ви лингвистичко упориште за то? Немојте да вређате мој језик. Постоји српски језик. Ви покушавате да му наденете назив БХС. То је против свих лингвистичких критеријума и правила и немојте да вређате и мој народ и мој језик на тај начин. Ја говорим српским језиком и разумем само српски језик. Прво сте измислили бошњачку нацију а сада хоћете да измислите и босански језик“ – крај цитата. Због чега је овакво излагање карактеристично за др Војислава Шешеља? Па замислите са каквом лакоћом он брани и свој језик и српски народ. Али др Војиславу Шешељу чак ни такви подмукли покушаји хашких плаћеника не могу да прођу, иако су и судије Робинсон и тужилац Најс покушали на мала врата да уведу такве ствари као што су босански језик, а тиме и бошњачку нацију. Током целог сведочења др Војислав Шешељ је практично из одговора у одговор доводио до бесмисла оптужницу, а праве намере подстрекачевих прљавих ратних збивања истерао на чистац. Тужиоци су били затечени огромним бројем информација поткрепљених историјским чињеницама које, вероватно, ни до убиства Слободана Милошевића у хашком казамату нису могли себи да појасне – да један човек, као што је др Војислав Шешељ, може да изађе тако лако на крај са целом машинеријом хашке екипе. Више смо него сигурни да су и суд, и тужиоци, и финансијери ове хашке лакрдије након сведочења др Војислава Шешеља више збуњени и затечени него што је ико могао да претпостави. Све су могли очекивати од притвореника у Хагу, али да ће их неко спуштати на земљу сваким својим одговором, као што је то радио др Војислав Шешељ, то ни у најлуђим сновима нису могли ни да претпоставе. Можемо само да претпоставимо да след догађаја након сведочења председника Српске радикалне странке, који се огледа у самоубиству Милана Бабића и убиству Слободана Милошевића, баца ново светло на одговоре др Војислава Шешеља, а право је питање зашто. Вероватно их је безизлазна ситуација, у коју су сами себе довели, након сведочења др Војислава Шешеља натерала да чине сулуде кораке и вуку потпуно погрешне потезе. Вероватно је ових дана најактуелније питање хашких слугу – ако је др Војислав Шешељ срушио оптужницу против Слободана Милошевића шта ће тек нама да ради кад му почне суђење. Савет и одговор крушевачких радикала је: време је господо да се повучете и ослободите човека, да се не бламирате и не брукате више. Нека живи Српска радикална странка! Нека живи др Војислав Шешељ! Хвала.

Момчило Дувњак: Сада ће вам се обратити историчар Душан Рашковић.

Душан Рашковић: Поштоване даме и господо, дозволите да ја, као један локални историчар, кажем своје мишљење о суђењу у Хагу. Сматрам да сви српски историчари морају знати, и морају дићи свој глас зато што се у Хагу суди српској историји. Управо је сведочење Војислава Шешеља та прва линија

одбране српске историје у Хагу, јер ако ми, Срби, допустимо да ти процеси крену оним путем који је планиран од стране хаших извршитеља, мислим да ћемо изгубити своје корене. Ако читамо сведочење Војислава Шешеља, видимо његово велико знање о српској историји. Ми сви националисти познајемо српску историју, али ми се чини да је проф. др Војислава Шешељ познаје најбоље. Он износи званичну историју. То није нека фантастична историја која говори о томе да су Срби најстарији народ, да су настали од амеба итд, то је историја која су учи у уџбеницима и у Хрватској и у Босни, и на целом подручју бивше Југославије. Он каже да су Хрвати у средњем веку дошли на подручје између Гвозда и Јадрана, и када су Турци продрли у те крајеве, Хрвати су морали да се повуку на просторе данашње Аустрије, Чешке, Италије и целе католичке Европе, а на хрватска подручја су се населили Срби. Према томе, та крилатица која се често понавља и која се налази и у оптужници, која седи на оптуженичкој клупи – граница Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица – то је једна природна, етничка граница српског народа. Нису данашњи Срби криви што живе на тим просторима, нису криви што се на три километра од Загреба налазе три велика српска манастира – Лепавина, Гомиље и Марча, која је угашена, али то је чињеница и она се не може избећи. Постоје и манастири у Далмацији – Крупа, Драговић и Крка, али ту становништва више нема, одатле је становништво истерано, ту је становништво доживело геноцид, па према томе – ми који смо доживели геноцид налазимо се на оптуженичкој клупи. Иако смо ми на тим просторима живели вековима, иако је Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица природна граница – ми смо због те крилатице доживели оптужбе да смо најгори народ у Европи. Један амерички историчар, који је део те екипе, написао је књигу да је Хитлер као младић лутао бечким улицама, дружио се са Србима по кафанама и да је тако постао злочинац, да је од Срба примио ту идеју злочинства – ето то је историја коју они пишу. Помиње се и Велика Србија, па чујте, та Велика Србија је у ствари Србија, па ако смо ми живели у једној држави – у Југославији, ми сада морамо да тежимо да се сви Срби уједине и да вратимо своје територије, или пак да тражимо те своје територије. Свака држава мора да се заснива на таквом становништву. Пазите, 1889. године у Крушевцу је одржана годишњица Косовске битке и постављен је један славолук, једна импровизирана тријумфална капија на којој је писало – Далмација, Босна, Херцеговина, Славонија, северна Македонија, Банат, Срем. Да ли ми то треба да заборавимо? Да заборавимо Далмацију, Босну, Херцеговину, Славонију, да заборавимо те наше крајеве из којих смо истерани и у које се морамо вратити. Природна потреба и природна жеља једног народа је да бар каже истину, а мислим да је истина на нашој страни и да ће др Војислав Шешељ, уз помоћ истине, успети да се одбрани и да се врати међу нас. Хвала.

Момчило Дувњак: Први сведок одбране Слободана Милошевића у Хагу, господин Митар Балевић.

Митар Балевић: Драги пријатељи и сви присутни, када су ме пријатељи из руководства Српске радикалне странке питали и позвали да дођем, а ја сам хтео да дођем и без позива, али када су ме питали да ли ћу нешто да кажем на овом уваженом скупу рекао сам – па како да не кажем. А знате ли из ког разлога? Јер је и мог председника, којег сам бранио као сведок у Хагу, бранио и велики јунак др Војислав Шешељ.

Погазио бих и издао и себе, и Слободана, и српски народ ако се не бих одазвао позиву на овај скуп и да кажем пар ријечи. Ја сам избеглица са Косова, прогнано лице, јер сам у својој држави био један од сведока у Хагу, а овде је господин генерал Делић који је такође са Косова, чини ми се, ако не грешим генерале, и ја се поносим тиме што сте и ви са Косова и Метохије, јер ми је жао да се данас свуда, а највише у српском парламенту, говори само Косово а изоставља се Метохија. Имао сам прилику да разговарам са председником Слободаном Милошевићем, а тражио сам да посетим и господина Војислава Шешеља, али ми нису дозволили. Када сам с господином Слободаном Милошевићем разговарао, прво моје питање, после тешког емотивног сусрета, било је: „Зашто се господине председниче предадoste Чеди Јовановићу?“ Његов одговор је био тежак, али ми је рекао да је имао три потписа, од три државника, Коштунице, Ђинђића и не знам ко је трећи, ваљда Чедо Јовановић, који су ми гарантовали да нећу бити

испоручен у Хаг. Сва тројица су га преварили и он је на Видовдан, са кесом на глави, испоручен у Хаг. Тешко земљи и држави која своје грађане и своје државнике испоручује туђинцима у Хаг.

Хаг, онакав какав сам видео, а верујем да ће и други сведоци делити моје мишљење, који су спремни, ја то тврдим, а за себе посебно, ако је то потребно, ићи ћу сутра да браним и Војислава Шешеља. Да ли неко воли и цени Војислава Шешеља, да ли је неко ценио и волео покојног Слободана Милошевића и Србе који тамо чаме у оном казамату, то је друго питање, али је истина само једна – у Хагу се суди Србији и српском народу, и ми, бранећи Слободана Милошевића, а ако треба и Шешеља, бранимо Србију и српски народ. То је једина истина. Одбрана Војислава Шешеља је пукла као атомска бомба, јер је распршила све оптужнице. Зато он не излази на суђење и ми, на овај начин, путем ових промоција, тражимо да Војислав Шешељ изађе пред суд да каже оно што треба да каже пред Хашким трибуналом. А знате ли шта је Хашки суд? То је српска гробница, то је српски казамат, јер се тамо у једном тренутку налазио цео политички државни врх – од председника преко министара до начелника Генералштаба, али се не хапси ниједан злочинац са Косова и Метохије, ни Тачи ни Чеку, ни Харадинај, ни Сељимани, а овај Петерсен, представник Уједињених нација, није представник тих нација – он је председник Албанаца у Уједињеним нацијама. А, нажалост, сваког дана су му пуна уста о „нашој сарадњи са Хагом и о испоруци Хашком трибуналу“. Зашто се не тражи да се и други злочинци испоруче у Хаг? Зашто се то не тражи?

Према томе, наша је обавеза, преко ове промоције и преко овог сведочења, да се заузмемо за Војислава Шешеља и да га одбранимо и да, не дај боже, дође у ситуацију у какву је дошао покојни Слободан Милошевић. Три пута су била код Слободана Милошевића. Један – да му пресуде, али нису имали доказе. Други пут – да га пусте, а то нису смели. Нашли су најгоре решење – ликвидирали су га. Је ли то суд? Је ли то трибунал? Један наш чувени академик рече једног дана: „Хашки суд је једно луткарско позориште, а лутке су окренуте публици, а конце вуче неко иза платна“. То је Хашки трибунал! Према томе, можете схватити каква је то правда и како се тамо дели правда.

Без обзира на странке, без обзира на све, ми морамо да захтевамо да ова држава, оваква каква је, на нашу жалост, тражи, да се заштити Војислав Шешељ у Хагу и да му почне суђење. Није довољно само рећи – пуштени су на слободу, да се бране са слободе, кад ће на крају сви они завршити у затвору. А Албанце пуштају из затвора и они се више не враћају у затвор. Према томе, то није исти третман. И зато је наша дужности и обавеза да предузмемо све, без обзира на то да ли смо припадници радикалне странке или СПС-а, на чију политику имам доста замерки, а нарочито на део руководства у врху странке, и то када се ради о подршци у скупштини Српској радикалној странци. То ћу рећи отворено и у СПС-у ако будем имао прилику, јер после онога на сахрани Слободана Милошевића, како се понела ова држава – то што је стигао обичним авионом заједно са торбама и врећама, затим пребачен у прљави комби, а онда нису могли да нађу мртвачницу да га сместе, па су једва нашли просторију да га изложе. Мислим да је то за ову државу срамно и понижавајуће. Не смемо дозволити да се то понови и поздравите Шешеља, а ја желим да га дочекам на аеродрому када се буде вратио из Хага и мислим да ће то бити ускоро.

Момчило Дувњак: Реч има публициста и члан Градског одбора Београда, Слађан Мијаљевић.

Слађан Мијаљевић: Помаже бог, браћо и сестре.

„Водићемо против Срба рат – дипломатски, пропагандни и психолошки“, ово је, 1992. године, рекао још један од бандита, Џејмс Бејкер, државни секретар Америке. Кажем, још један од бандита из тог злочиначког удружења, које води рат против оних, које они одреде, јер су им наводно угрожени у некој држави на некој територији, њихови национални интереси. Та банда нам је ово припремила много раније, а спровела је у дело током деведесетих година. Међутим, то што су планирали тада, није завршено 1999. године, током стравичног и злочиначког бомбардовања, већ су формирали и тај срамни казамат кога називају Хашки трибунал.

Познато је да многе империје и режими, када почну да се урушавају, па и овај који себе назива – нови светски поредак, којем су перјанице Енглеска и Америка, а песница НАТО, у свом лаганом суноврату формирао је тај Хашки трибунал. У почетку су мислили да ће успети да психички сломе људе (видели смо како су прошли Биљана Плавшић и покојни Милан Бабић). Код неких су успели у својим намерама, код неких покушавају и даље, али код једног човека нису успели – код Војислава Шешеља.

Момчило Дувњак: Сада ће вам се обратити народни посланик, члан председничког колегијума Српске радикалне странке, госпођица Наташа Јовановић.

Наташа Јовановић: Браћо Срби и сестре Српкиње, драги Крушевљани. Када вечерас будем говорила о сведочењу професора доктора Војислава Шешеља, о његовом фасцинантном наступу, који сте без даха пратили четрнаест дана и били поносни и на њега и на то што припадате српском народу, не могу а да се не подсетим његовог митинга у председничкој кампањи, који је одржао 2002. године овде, у Крушевцу. По оном кишном времену, на централни крушевачки трг изашло је више хиљада људи, и тада је Војислав Шешељ Крушевљанима поручио да издајници, отпадници, они који су спремни да за шаку долара издају свој сопствени народ, а видим да су се и сад ови жути насликали, са њиховим величанством, тамо на згради усред Крушевца, морају што пре да оду са власти. И отишли су са власти, др Војислав Шешељ нам је оставио да се до краја боримо са њима.

То што је рекао професор Поскурица, да се они ових дана повампирују, и што им је стрела усмерена на Српску радикалну странку, то више не може да прође у народу. Народ зна да су они издајници, да су они слуге зликоваца попут Карле дел Понте, Најса, Хавијера Солане, народ зна да су центри њихове обуке Ција и амерички конгрес, да су они страни плаћеници, да су спремни да до краја, пунећи своје џепове и своје девизне рачуне, блате сопствени народ. Није ни чудо што је господин Митар, часни Србин са Косова и Метохије, приметио да они не говоре Метохија. Да ли знате због чега? Па они никада нису ни били на Косову и Метохији. Да питате 99 посто посланика Демократске странке, Демократске странке Србије, о овим лоповима из Г17 плус да и не говорим, Српског покрета обнове и шта је већ остало од странке поремећеног министра иностраних послова, ови Вељови (како га зову од Краљева преко Бачке Паланке, Смедерева и осталих градова) само иду по Србији и обећавају народу куле и градове, не знају они где су, јер никада нису били ни у Призрену, ни у Пећкој патријаршији, ни у Грачаници, немају осећај припадности свом сопственом народу. И када им говоримо да ћемо да се боримо као и председник наше странке, јер је, првог дана сведочења у процесу против Слободана Милошевића, убијеног у Хагу, рекао да ћемо до краја да се боримо, заједно са њим, за јединствену велику српску државу, и када им петнаест година уназад говоримо да су западне српске границе на линији Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица, обратите пажњу, они греше и почињу од Карловца, па се врате на Карлобаг, па онако напамет на Огулин па на Вировитицу, немају појма да је Карлобаг на мору, не знају да и то није крајња граница западних српских земаља, да иза Карлобага има још српских села попут Српских Моравица, и да су те западне границе обележене српским црквама, српским манастирима и српским гробовима. Не знају ништа, само знају како ће да краду и да отимају од једног и напаћеног народа. То исто су урадили и дочекали уз помоћ Мадлен Олбрајт и тадашњег америчког Државног секретара Била Клинтонa и осталих њихових западних ментора да петооктобарским пучем, мафијашким пучем, који су уз помоћ правих мафијаша извели, дођу на власт и да крену са отимањем и са пљачком. Ви данас у Србији имате ситуацију да, док ми честити Срби говоримо о ономе што је горуће и што је болно питање, па спомињемо и оно што је национални државни интерес број један – Косово и Метохију, да Косово и Метохија морају да остану у саставу Србије, односно Државне заједнице Србија и Црна Гора, 7. априла, на велики православни празник, немате појма где се налазе ни шта раде, ни шта размишљају, ако било шта размишљају осим о крађи и лоповлуку Борис Тадић и Војислав Коштуница.

Могли сте да прочитате у данашњој дневној штампи да се Коштуница чуо са Олијем Реном и да је, пре неколико дана, онако сав понизан, заједно са Тадићем и осталом булументом издајника, дочекао, за њих цењеног госта, Карлу дел Понте. Уз њу је ишла она шепавца Наташа Кандић, оно ђубре и наркоман, и

све што знате то је да се Коштуница чуо са Оли Реном и да му је рекао да ће Ратко Младић да буде изручен Хашком трибуналу до 1. маја. Е па неће, Коштунице, неће Тадићу, не да српски народ, за то се борио и за то је у хашки казамат добровољно отишао наш председник, српски јунак, професор доктор Војислав Шешељ.

Да ли сте видели прекјуче, мислили су да то онако ураде по инструкцијама оне наказе Карле дел Понте и њених ментора, крену да хапсе чланове Младићеве породице. А да је то тако, потврдили су и они сами јуче, јер се, после смене оне несрећнице Флоренс Артман, огласио неки нови потрчко оне бабускере Карле дел Понте, па каже: „Знамо да се нешто дешавало, па да видимо докле сте стигли, била су нека хапшења а не знамо шта је“. Али ми знамо, истог дана смо знали, и нисам ја случајно изашла за скупштинску говорницу, пре такозваног „Националног дневника“ телевизије Србије и телевизије „Пинк“, да саопштим домаћој и светској јавности да се тог дана, дакле прекјуче, врши невиђени притисак на породицу генерала Ратка Младића, да су ухапшени његови шураци, да су ухапшени даљи и ближи рођаци његове сестре и да се врши невероватна финансијска пресија на његовог сина Дарка. Шта су тражили? Тражили су од Дарка Младића, и он је то и синоћ потврдио, а данас су објавиле све дневне новине, да поткаже свог сопственог оца. То од њега траже Тадић и Коштуница, ти људи, ти нељуди, који немају ни части ни морала, који су уз то још и криминалци, лопови, повезани са најгорим могућим тајкунима и онима који отимају од народне муке. Зато морају, што пре, да оду са власти.

Док ми размишљамо шта је са планом Владе Републике Србије, и са обавезујућом резолуцијом о Косову и Метохији, нема нигде информације а ни вести о преговорима са шиптарским бандитима. Повукли се у мишију рупу. Знате ли због чега? Зато што морају да аминују својим западним менторима, и зато што нису смели реч једну да кажу ни када је зликовац Чеку постављен за новог премијера, ни када је Харадинај, који је убио ко зна колико стотина српских жена, деце и српских војника, пуштен на слободу и дозвољено му је да се бави политиком, ни када су, пре неколико дана, сели за исти сто са Хашимом Тачијем и још једним од шиптарских бандита и зликоваца. А да морају да буду сервилни са шиптарским сепаратистима, упутио их је сам Борис Тадић, који је, пре тога, отпутовао у Атину на неки конгрес „Интернационале“. Тамо се, како само он то може, братски изљубио са Хашимом Тачијем. Нису га цабе Срби, и сви они несрећници који су прогнани са својих огњишта, још прошле године, испред зграде Председништва, када су послали стотине до зуба наоружаних припадника жандармерије, прозвали – Борис Тачи. Он то јесте. Он није председник Србије, он је председник Демократске странке и шиптарски лобиста овде у Србији. Због тога, браћо Срби и сестре Српкиње, ми морамо да се уздамо у нас саме.

Пошто су убили Слободана Милошевића, онако мучки, после његове бриљантне одбране и процеса који је трајао више година, професор доктор Војислав Шешељ, је оног дана, када су посмртни остаци Слободана Милошевића довезени у Београд, послао поруку коју је чуло неколико стотина хиљада људи окупљених на тргу испред зграде Скупштине Државне заједнице, да ће, уз милион српских патриота, наставити да се бори за одбрану српских националних интереса ма када да му почне процес. А и сами знате да је он на правди Бога, утамничен са лажном оптужницом која је овде писана, да му процес не почиње, да му искључују струју, да га изолују. Он је храбар, он је одважан, он је Србин који се рађа једном у хиљаду година. Он је човек који ће, у име свих вас, да одбрани српски национални интерес. И не само то, он је победу већ сада извојевао овим бриљантним сведочењем 14 дана, говорећи и правећи ретроспективу свих догађаја са простора бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

Војислав Шешељ је послао јасну поруку свим будућим генерацијама и нама, његовим пријатељима, страначким саборцима – да је идеја борбе за слободу свог народа идеја националне части и достојанства, и да је очување наше државе нешто најлепше што човек може у себи да негује, нешто највредније и нешто за шта мора и живот да се да. Ми знамо, браћо Срби и сестре Српкиње, да већ четири године не почиње процес професору доктору Војиславу Шешељу, између осталог, и због тога што су видели какав ће бити концепт његове одбране, не у процесу док је сведочио у случају покојног, односно убијеног Слободана Милошевића, већ на првој статусној конференцији. Он је тим наказама и

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Крушевац, 7. април 2006. године

инквизиторима показао зубе. Јасно им је рекао да ће он своју одбрану да темељи на истини, као један од најобавештенијих политичара на Балкану, ако хоћете и у свету.

Он је човек који се од своје најраније младости, као дисидент, још у комунистичко доба, борио за идеју јединствене српске државе – Велике Србије. Ми, његови сарадници, под вођством заменика председника Српске радикалне странке господина Томислава Николића, учинићемо све да Српска радикалне странка која, по свим истраживањима, ма ко да их прави, и гад год да их објаве, има све више и више присталица, победи на следећим изборима. Мада је то у овом тренутку 40 посто, ми хоћемо да имамо преко 50 посто подршке грађана Србије, хоћемо да имамо најмање 126 посланика у Скупштини и да сами владамо.

Једино власт Српске радикалне странке може да вам гарантује слободу, може да гарантује да ће криминал и корупција да се искорене и да ћемо оштро и бескомпромисно да кренемо да радимо посао који народ од нас очекује. Ви видите на шта они користе оно силно време на државној телевизији, а нарочито на усташкој телевизији Б92, и што би једна српска књижевница рекла, то је локална телевизија са усташким предзнаком која у себи има број за позив полиције. За сво то време, један од највећих тајкуна у Србији се енормно богати продајући маглу на разним телевизијама. То је онај Драган Ђилас, директор народне канцеларије Бориса Тадића, који је оштро кренуо у напад и на Томислава Николића и на Александра Вучића и на све српске радикале. Он је не само један од водећих тајкуна и криминалаца, него један од људи који се за најкраће могуће време обогатио. Пре две године је рекао да има једну малу фирму, да је он скроман човек који који се бави, ето тако, неким маркетингом, а данас је, веровали или не, браћо Срби и сестре Српкиње, његов месечни промет 400 милиона динара, односно 10 милијарди годишње. Па ко је од вас можда замислио такву цифру или може да помисли да на гомили види тај новац? Такви људи данас владају Србијом, Хамовић, Лазаревић, онај Дракулић, тајкунски мафијашки клан око Коштунице, и само их интересује како да поделе ресурсе, како што дуже да остану на министарским местима, на директорским, у управним одборима. Земљу задужише а народу нуде кредите са лихварским каматама. Пензионери су гладни, гладна су и деца у Србији, милион незапослених. Они не чине ништа да заштите онај преостали народ на Косову и Метохији и не чине ништа да помогну хашким затвореницима, већ су, као што сте већ чули од колеге Бараћа, данас, око пола три, заједно са својом сепаратистичком братијом из Црне Горе, изгласали још један срамни закон а то је да се заплени имовина хашких бегунаца како их они називају. Нису то бегунци, нису то оптужени, то су српски хероји, то су они које никада неће да ухвате, ни Радована Караџића, ни Ратка Младића.

А када се Војислав Шешељ врати у Србију, а даће Бог да то буде ускоро, јер ја сам убеђена да ће он да докрајчи тај ад хок трибунал, ту ад хок судску квази-институцију Савета безбедности Уједињених нација, имаће посла са човеком који ће до краја, па макар се завукли у мишију рупу, сваком криминалцу да покаже где му је место, а да честити и поштени Срби живе од свог рада, поштења и пре свега, да живе на својим огњиштима. И завршићу ово вечерашње излагање оним што нам је председник наше странке оставио у аманет, а што и ми носимо у себи од тренутка када нас је српска колевка заљуљала, а то је да морамо да се боримо и да очувамо оно што је наше. И на питање ко се и када залагао за идеју Велике Србије, професор доктор Војислав Шешељ је рекао да то никада није била идеја ни Социјалистичке партије Србије, ни Слободана Милошевића, ни неких других странака, ни у Републици Српској, ни у Републици Српској Крајини, већ је то идеја искључиво Српске радикалне странке. Концепт Велике Србије представља смисао постојања Српске радикалне странке. Када би случајно, некад у будућности, не дај боже, Српска радикална странка напустила концепт Велике Србије, не би више било апсолутно никаквог разлога за њено постојање. Наш председник, наш војвода зна да се ми те идеје никада нећемо одрећи, борићемо се свим силама за њу, а онда ће овај меморандум, који нам је вечерас уручио господин Буха, да буде стварност, и сви прогнани ће једног дана морати да се врате на своја огњишта, да живе срећно и у миру, како то Србима доликује и како они заслужују.

Хвала вам браћо и сестре. Живео доктор Војислав Шешељ и живела Велика Србија, живели!

Момчило Дувњак: Хвала нашој Наташи Јовановић, а сада ће да вам се обрати, не знам како бих најавио следећег говорника, можда је бољи од генерала, генералчина Божидар Делић.

Божидар Делић: Браћо и сестре, даме и господо, драги грађани Крушевца, посебно ми је задовољство што могу у граду нашег Пресветлог кнеза, да вас све поздравим, и да нешто кажем о овој књизи председника господина Шешеља. Посебно ми је драго што међу вама има и много мојих земљака са Косова и Метохије и посебно ми је драго што је овде господин Митар, који је сведочио у Хагу и са којим се нисам видео у Хагу, али, ево, прилика је да се вечерас видимо на овом месту.

Ја сам такође био сведок одбране господина Милошевића, на неки начин има ме и у овој књизи јер сам сведочио први пут пре господина Шешеља а други пут непосредно после његовог сведочења. Био сам, значи, присутан, негде близу, када је настајала ова књига. У тим приликама делио нас је један зид од собе за сведоке, а то зна господин Митар. Собу за сведока који чека и собу сведока који сведочи раздваја један зид. Али тај зид је био толико велик да ти злотвори по својим неким правилима не дозвољавају да ви икад видите ни претходног, ни сведока иза вас, ни да видите било ког другог сведока у том трибуналу, било кога другог оптуженог. Тако да ја нисам могао да видим господина Шешеља, нисам могао да уручим на хиљаде поздрава од људи које сам сретао на овој територији и који су пожелели да га поздраве преко мене.

Оно што ме фасцинира у овој књизи, то је лакоћа којом господин Шешељ говори о свим питањима, о историјским, филозофским, економским и свим другим питањима. Многа питања су била постављена и везана су за неке догађаје у којима сам ја лично учествовао, а ја нисам могао да се сретнем са господином Шешељем, па да кажем Војо, то се десило тако и тако. На страници 189 читам одговор Воје Шешеља на питање које је и мени било постављено у Хагу. Па готово да је од речи др речи његов одговор исти, иако је он у то време био у Београду, а ја сам у то време био на албанској граници. Значи, наш одговор је био исти по том питању као и по многим другим питањима која су везана за војску и за деловање војске на територији целе бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Али морате знати једну чињеницу, ја сам имао довољно времена да се припремим овде у Београду, имао сам и сву расположиву документацију коју сам сачувао још из ратних дана. Са господином Милошевићем у Хагу сам провео 30 часова. Господину Шешељу нису дозвољавали да се види са господином Милошевићем. У време док сам ја био тамо, то је било омогућено само на два сата. У време када је трајала летња пауза, вероватно је дошло можда до још неког сусрета, али сви који су гледали наступ те две интелектуалне громаде са ових простора, свима је то изгледало толико једноставно да господин Шешељ зна одговор на свако питање господина Милошевића, а верујте, у овој књизи има и хумора. Кад је будете читали само пратите оног несретног лорда Бономија, коме никад ништа није јасно и који увек када пита нешто господина Шешеља увек му се захвали и каже – хвала господине Шешељ, сад ми је јасно. Он је наследио оног другог судију који је, ето, платио, као што и ови други, вољом Бога треба да плате то што раде нашим људима у Хагу. Али и ја сам доживео да ме много пута нешто пита и да му никад ништа није јасно.

Што се тиче ове књиге, желео бих да кажем да она свакако, поред тога што је већ постала историја, јер је један од актера, господин Милошевић, убијен у Хагу, представља и путоказ свим оним који се спремају, својом вољом или по позиву да иду у Хаг. Ови наши мучени Срби који се тамо налазе и који ће отићи у Хаг, свакако би требало да је прочитају. Јер кроз ову књигу се добро може сагледати и методологија рада тог назови суда, а такође и како наши људи треба да се понашају пред тим судом. О овоме вам може причати и Митар. Ја сам у тој Холандији боравио 63 дана и баш немам више жеље да се тамо појавим, иако се господин Најс, обратио судском већу и рекао – немојте тврдити то за генерала Делића, можда ће он требати поново да дође. Ја сам сигуран да, једино ако господин Шешељ буде сматрао да могу нешто да помогнем, једино у тој ситуацији ћу поћи. А иначе ја сам био вештак Тужилаштва, једини са овог простора, једини из војске, који је требало да сведочи о злочинима Шиптара за шта сам отприлике дао око 3.000 страница материјала и радио око 3.000 сати. Значи после сведочења за господина Милошевића то су ми отказали, као што су ми, после мог говора на нашем радикалском скупу

20. фебруара, отказали вештачење за Сребреницу, иако сам обрадио и тај материјал и мислим да знам истину о Сребреници, али ону праву која њима није потребна. Пуно је посла. Хаг, у којем су већ нестале многе српске главе, тражи нове. Ових дана су позвани и они који су били на привременој слободи. Средином јуна почеће суђење једној великој групи, а негде средином августа и оној другој великој групи која се такође налази овде на привременој слободи. А види се да се већ траже друге српске главе. Тражи се господин Младић, тражи се господин Караџић. У каквој ми несретној земљи живимо, схватио сам када је један Белгијанац, иначе радник Тужилаштва, разговарао са мном везано, опет, за ове Шиптаре зликовце. Питао ме је: „Господине генерале, како сте ви могли да допустите да ваш председник оде у Хаг?“, мислио је на господина Милошевића. А ја кажем: „О томе ја имам свакако, своје мишљење, сматрам да је то кршење и Устава и закона и сматрам да је то највећи злочин, али ви сте то тражили“. Он се насмејао и рекао: „Да, ми смо то тражили, ми смо о томе стално говорили, али ниједна земља, па ни она афричка која има минимум суверенитета то није смела да уради“. Ви, односно ми, очигледно се не можемо упоредити ни са тим урођеничким племенима и земљама каквих још једино има у Африци. И онда ми каже следеће: „Па господине генерале, вас Србе је тешко разумети, никако нисте смели дати Милошевића, али када сте га већ дали, ви морате схватити да ћете дати и све оне које вам ми будемо тражили. Ви који – чак ми је поменуо неког генерала, можда је педесети на списку, нисте бранили Милошевића сад браните тог педесетог, ми на Западу вас никако не можемо схватити ни разумети, дали сте првога онда ћете дати и сваког кога вам ми будемо тражили“.

Господин Шешељ је, ево већ четврту година у Хагу. Ја знам каква ће бити његова одбрана, знам да они имају велики проблем. Помоћ са ове стране биће само у сведоцима. Господин Шешељ влада комплетним материјалом, а актери одређених догађаја треба само тамо да се појаве и да потврде да ли су неки документи оригинални, да ли су били присутни кад су се одређени догађаји десили. Плашим се једино за његов живот, јер се тамо, то и Митар може да потврди, ипак налазе људи који су богати, који имају све, имају све осим људске душе. У Европи је преостала, једино она исконска православна душа. Мада има много и ових наших који су ту душу продали ђаволу. Верујете да ми је тамо било изузетно тешко. Пролазио сам свакодневно поред наше амбасаде, а никад нико из амбасаде није дошао у тај наш хотел, хотел „Европу“, у којој је био и Митар, да упита како ти људи који су дошли овде да бране истину, проводе време у тој Холандији. А док сам сведочио, потрудили су се три пута да донесу некакве наводне додатне доказе против мене, три пута је делегација једног Вука и министра правде долазила да помогне Тужилаштву. А када их је моја ћерка, пошто мени, нормално, нису дозволили никад да их видим, морао сам да изађем и да чекам вани, видела поред те затворене завесе како се љубе са судијама и са тужиоцима, постала је јасна она већ свима позната истина да су те оптужнице против наших људи, поготово против господина Шешеља, написане овде у Београду. Значи, господин Шешељ зна шта му је чинити. Ја сада размишљам смео ли ми њега чекати овде у условима у којима данас живимо. Ако он тамо заврши свој посао, ваљда ми овде морамо раније завршити оно што је он нама оставио у аманет.

Док сам слушао Наташу, падоше ми на ум неке речи које су, да не кажем да су песма, а гласе: „Вуче, Војо и Борисе од крађе се умористе“. Ја једноставно не знам ко је већи злотвор, и ко је већа несрећа, и ко је већу несрећу донио овом српском народу. И овога нашег Пресветлог кнеза издаде на Косову један Вук, а ми смо сведоци и свакодневно гледамо овог другог Вука који продаје и по стоти пут издаје и Косово и остале крајеве у којима живи српски народ. Ми са њима, драга господо морамо решити проблем. Има ту још њих али мислим да су они већ на маргини – некакве Чедице, Бебице, који ће отићи на ђубриште историје. Али пре него што Воја дође, на следећим изборима који ће, ако бог да, бити ускоро, морамо обезбедити да нам се више никада не понове један Вук, један Воја и један Борис. Зато очекујем да сви ви, који сте вечерас у овој сали, у разговору са својим пријатељима обезбедите да, не само у Крушевцу него дилем Србије, дођу на власт радикали и друге патриотске снаге, које ће онда морати мукотрпно, богами месецима и годинама да враћају оно што су за ових шест година ови демофашисти, демони или како се већ зову учинили овом народу. Мораћемо, значи, и школство и образовање вратити тамо где

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Крушевац, 7. април 2006. године

је било. Ми више немамо здравство, мораћемо и њега поново изграђивати. Ја сам припадао војсци, и даље припадам том њеном резервном саставу, али ми више војске немамо, а то је заслуга председника Србије Бориса Тадића. Значи, морамо поново изградити српску војску. Али, то не можемо ми сами, то можемо једино заједно са вама. Ја вас молим да, у наредним месецима сви заједно радимо како бисмо могли изаћи пред Воју и погледати га у очи а не да обарамо поглед у земљу. Живели.

Момчило Дувњак: Браћо и сестре, поштовани пријатељи Српске радикалне странке, овим је завршена промоција књиге „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Хвала вам свима.

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!